

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 566/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Margarétou Chlebovou, Pod Vtáčnikom 3, Bratislava, proti uzneseniam Mestského súdu Bratislava IV č. k. B1-18Cpr/6/2012-544 z 20. februára 2024 a č. k. B1-18Cpr/6/2012-575 z 9. januára 2025 a postupu, ktorý ich vydaniu predchádzal, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 23. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutými uzneseniami č. k. B1-18Cpr/6/2012-544 z 20. februára 2024 a č. k. B1-18Cpr/6/2012-575 z 9. januára 2025, ako aj postupom, ktorý ich vydaniu predchádzal. Sťažovateľ navrhuje, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov konania pred ústavným súdom a primerané finančné zadosťučinenie v sume 20 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy vo výške 1 044,03 eur mesačne od 30. júla 2012 do doby, keď mu žalovaná umožní pokračovať v práci alebo dôjde k platnému skončeniu pracovného pomeru. Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. 18Cpr/6/2012-312 z 12. decembra 2017 žalobu zamietol a priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnej výške. Na odvolanie sťažovateľa Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 3CoPr/11/2019-381 z 25. marca 2021 rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením potvrdil a žalovanej priznal plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania (právoplatnosť 3. augusta 2021, pozn.). Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 7Cdo/17/2022-500 z 28. februára 2023 dovolanie

sťažovateľa odmietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu (právoplatnosť 11. marca 2023, pozn.).

3. O výške trov konania rozhodol mestský súd prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka (ďalej aj „VSÚ“), ktorý napadnutým uznesením č. k. B1-18Cpr/6/2012-544 z 20. februára 2024 zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalovanej náhradu trov prvostupňového konania vo výške 6 358,93 eur (trovy právneho zastúpenia), náhradu trov odvolacieho konania vo výške 1 280,28 eur (trovy právneho zastúpenia) a náhradu trov dovolacieho konania vo výške 645,97 eur (trovy právneho zastúpenia) do 15 dní odo dňa doručenia uznesenia (právnej zástupkyňi sťažovateľa doručené 7. marca 2024). Z odôvodnenia vyplýva, že súd vychádzal zo súčtu tarifnej odmeny za vyčísliteľnú hodnotu požadovanej náhrady mzdy za obdobie 36 mesiacov s poukazom na § 79 ods. 2 Zákonníka práce a jednej tretiny tarifnej odmeny v predmete konania o určenie neplatnosti, ktorý sa nedá vyčíslieť. Súd pri takomto určení výšky tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby postupoval podľa § 13 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) účinnej do 31. decembra 2023, keď sumu tarifnej odmeny určil súčtom plnej tarifnej odmeny za vec s vyššou hodnotou (náhrada mzdy) a 1/3 tarifnej odmeny za vec s nižšou hodnotou (určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru).

4. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej namietal, že súd mal pri stanovovaní výšky trov právneho zastúpenia použiť hodinovú odmenu, pretože za rozhodujúce pre určenie výšky náhrady považuje skutočné hodinové sadzby uvádzané v dohodách uzatvorených medzi advokátmi a stranami sporu, z ktorých jednoznačne vyplýva hodnota vecí alebo práva vyjadrená v peniazoch, čo by vylúčilo použitie tarifnej hodnoty (1/13 výpočtového základu pri veci neoceniteľnej peniazmi). Sťažovateľ ďalej nesúhlasil s aplikáciou § 79 ods. 2 Zákonníka práce, pretože v samotnej vyhláške nie je uvedený žiadny odkaz na aplikáciu tohto ustanovenia (použitia doby 3 rokov pre určenie tarifnej hodnoty). Navyše čas 36 mesiacov nie je podmienkou, ale len možnosťou. Takéto určenie tarifnej hodnoty považuje sťažovateľ za svojvoľné, subjektívne a v rozpore s dobrými mravmi. Sťažovateľ poukázal na odlišné rozhodnutia v obdobných sporoch svojich kolegov, kde sa vychádzalo z päťnásobku požadovanej náhrady mzdy a lehota na plnenie bola určená na 90 dní s ohľadom na vek a finančné možnosti neúspešných žalobcov. Toto odlišné rozhodovanie v skutkovo rovnakých veciach považoval sťažovateľ za porušenie práva na súdnu ochranu. Zároveň poukázal na chybu v písaní v dátume vydania rozhodnutia dovolacieho súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia VSÚ a nedodržanie lehoty 60 dní od právoplatnosti meritórneho rozhodnutia na rozhodnutie o výške trov podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Sťažovateľ namietol aj nesprávne určenie trvania pojednávania 5. septembra 2017, ktoré nepresiahlo dve hodiny (jedna začatá dvojhodina), čo malo vplyv na nesprávne určenú výšku náhrady za účasť protistrany na tomto pojednávaní.

5. O sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o výške náhrady trov konania rozhodol mestský súd napadnutým uznesením vydaným sudcom č. k. B1-18Cpr/6/2012-575 z 9. januára 2025 tak, že ho zmenil a zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalovanej náhradu trov v prvostupňovom konaní vo výške 3 079,44 eur, v odvolacom konaní vo výške 690,77 eur, v dovolacom konaní vo výške 351,22 eur, a to do 15 dní od právoplatnosti uznesenia. Zároveň opravil v odseku 6 odôvodnenia uznesenia z 20. februára 2024 dátum vydania uznesenia najvyššieho súdu – 28. februára 2023. V odôvodnení

poukázal na to, že vyhláška rozlišuje medzi zmluvnou odmenou a tarifnou odmenou. Druhy zmluvných odmien sú v zmysle § 2 ods. 2 vyhlášky hodinová odmena, paušálna odmena, podielová odmena a tarifná odmena dohodnutá inak ako základnou sadzbou tarifnej odmeny. V danom prípade zo súdneho spisu, najmä z predloženého plnomocenstva ani z iných písomností nevyplýva, že by sa žalovaná so svojim advokátom dohodla na zmluvnej hodinovej odmene. Súdy by mali pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzať z tarifnej odmeny určenej podľa vyhlášky, pretože ide o spôsob určenia výšky trov, ktorý je pre neúspešnú stranu sporu najviac predvídateľný. Hodnotu veci v časti nároku na náhradu mzdy bolo možné vyjadriť v peniazoch, nebol v tejto časti dôvod na aplikovanie § 11 ods. 1 vyhlášky účinnej do 31. decembra 2023. Mestský súd ďalej poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 150/2021 z 18. marca 2021 a uviedol, že výpoveď z pracovného pomeru bola daná sťažovateľovi 20. februára 2012. V zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom do 31. decembra 2012 ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje deväť mesiacov, patrí zamestnancovi náhrada mzdy za čas deväť mesiacov. Podľa prechodných ustanovení k úpravám účinným od 1. januára 2013 (§ 252i ods. 4 Zákonníka práce) výpoveď daná zamestnávateľom zamestnancovi pred 1. januárom 2013 a nároky, ktoré z nej vznikli, sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. decembra 2012. Sťažovateľovi by teda v prípade úspechu vo veci samej prislúchala náhrada mzdy za najviac 9 mesiacov, t. j. tarifná hodnota veci by predstavovala 9 396,27 eur (9 x 1 044,03 eur). Mestský súd neaplikoval § 13 ods. 2 vyhlášky účinnej do 31. decembra 2023, v zmysle ktorého sa základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb, ako sa tohto domáhal sťažovateľ. V tomto prípade totiž právna zástupkyňa žalovanej zastupovala žalovanú (t. j. jeden subjekt) v troch rôznych konaniach a nezastupovala dve alebo viac osôb v rámci jedného súdneho konania. Pokiaľ ide o namietanú dĺžku paričnej lehoty (15 dní) mestský súd poukázal na to, že nie je viazaný inými rozhodnutiami v podobných veciach a sťažovateľ, ktorý bol v konaní po celý čas právne zastúpený, si musel byť po právoplatnom skončení sporu vedomý, že ako neúspešná strana sporu bude znášať trovy, ktoré vznikli žalovanej. V období pred vydaním rozhodnutia o výške trov konania sťažovateľ nepredložil také dôkazy, ktoré by odôvodňovali predĺženie lehoty na plnenie. Za dôvodnú považoval námietku dĺžky pojednávania, ktorá nepresiahla dve hodiny a upravil náhradu trov ako za jeden úkon. Námietku nedodržania lehoty považoval mestský súd za nevýznamnú, pretože ide o poriadkovú lehotu, s ktorej porušením zákon nespája žiadne konkrétne následky.

II.

Sťažnostná argumentácia

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, pretože napadnuté uznesenie považuje za arbitrárne a svojvoľné. Mestský súd neuznal oprávnenosť sťažovateľom uvádzaných dôvodov bez toho, aby sa s uvedenou argumentáciou vysporiadal. Ďalej namieta, že súd v napadnutých uzneseniach rozhodol v skutkovo a právne rovnakých prípadoch odlišne a prekvapivo. Právna zástupkyňa žalovanej súdu neuviedla, že mala so žalovanou dohodnutú hodinovú zmluvnú odmenu za poskytovanie právnych služieb a súd bez overenia prevzal jej tvrdenia a spôsob výpočtu náhrady trov ako opodstatnené. Sťažovateľ na základe zákona o slobode informácií zistil, že žalovaná uhradila právnej zástupkyňi spolu 8 640,48 eur ako zmluvnú odmenu určenú hodinovou sadzbou, avšak išlo o zastúpenie aj v konaniach jeho dvoch kolegov a iných sporoch. Sťažovateľ ďalej namietal, že nie je ničím

podložený a zdôvodnený spôsob výpočtu náhrady trov, keď mestský súd základnú sadzbu navýšil o jednu tretinu tarifnej odmeny v ostatnej spojenej veci, keďže evidentne nešlo o spojenie prípadov. Sťažovateľ poukázal na nerovnaké rozhodovanie o výške trov mestského súdu, keď pôvodne podal žalobu spolu s dvomi kolegami, ich veci boli vylúčené na samostatné konania a v každom z týchto prípadov sa vychádzalo z iného výpočtového základu (rozdielny počet mesiacov náhrady mzdy) a boli určené rôzne paričné lehoty (15, 3 a 90 dní s prihliadnutím na vyšší vek a menšie príjmové možnosti bez potreby ich osobitného preukazovania). Sťažovateľ ďalej namietal, že si uplatnil náhradu trov sťažnostného konania, o ktorej mestský súd nerozhodol. Sťažovateľ preto 29. januára 2025 mestský súd požiadal o vydanie doplnujúceho uznesenia, ktorý odpovedal oznámením z 25. februára 2025, kde uviedol, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka nemá žiadny zákonný podklad na to, aby o náhrade trov sťažnostného konania rozhodoval. Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie za vecne nesprávne, nespravodlivé a rozporné so súdnou praxou. Nesprávne a nedostatočne odôvodnil mestský súd podľa názoru sťažovateľa aj nedodržanie zákonnej lehoty na rozhodnutie o výške trov zo strany vyššieho súdneho úradníka, čím došlo k porušeniu princípu právnej istoty.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.A. K napadnutému uzneseniu č. k. B1-18Cpr/6/2012-544 z 20. februára 2024:

7. Sťažovateľ bol oprávnený proti napadnutému uzneseniu mestského súdu obsadeného VSÚ podať sťažnosť, čo aj využil. Sťažnosť predstavovala účinný prostriedok ochrany označených práv sťažovateľa vo vzťahu k uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, na základe ktorého mestský súd obsadený sudcom poskytoval ochranu sťažovateľovým základným právam i právam zaručeným dohovorom, ktorých porušenie namieta v sťažnosti doručenej ústavnému súdu. Je tak naplnená ústavná podmienka na aktiváciu princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), ktorá ústavnému súdu odníma právomoc konať a rozhodovať o ochrane označených základných práv i práva podľa dohovoru napadnutým uznesením vyššieho súdneho úradníka mestského súdu. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.B. K napadnutému uzneseniu č. k. B1-18Cpr/6/2012-575 z 9. januára 2025:

8. Ústavný súd opakovane judikuje, že považuje rozhodovanie všeobecných súdov o trovách konania za integrálnu súčasť civilného procesu, ktorá je zásadne výsadou všeobecného súdnictva. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle.

9. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky

právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

10. Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci. V nadväznosti na uvedené sa ústavný súd zamerlal na posúdenie odôvodnenia napadnutého uznesenia a skúmal, či jeho obsah poskytuje dostatok dôvodov a argumentov na prijatie záveru o sťažovateľom namietanom arbitrárnom posúdení jeho sťažnosti, ktoré by vykazovalo črty svojvôle, ako to uvádza sťažovateľ, alebo či sa vyskytla tvrdená vada aplikácie na vec sa nevzťahujúcich ustanovení právnych predpisov.

11. Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia mestského súdu konštatuje, že sa vo svojom rozhodnutí argumentačne vysporiadal s námietkami uplatnenými sťažovateľom v jeho sťažnosti a uviedol úvahy, z ktorých vychádzal pri posudzovaní určenia hodnoty sporu (ako aj vytknutého trvania pojednávania a opravil namietanú chybu v písaní), preto ústavný súd konštatuje, že z tohto hľadiska jeho rozhodnutie nie je možné považovať za arbitrárne ani svojvoľné.

12. Zmeňujúce napadnuté uznesenie vychádzalo z toho, že sťažovateľ uplatnil žalobou dva samostatné nároky (i) na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru (predmet neoceniteľný peniazmi) a (ii) náhrady mzdy (predmet oceníteľný v peniazoch), ktoré nespája na spoločné prejednanie priamo zákonná úprava, ale sťažovateľ svojim vymedzením v žalobe.

13. Podľa § 13 ods. 3 a 4 vyhlášky sa pri spojení dvoch alebo viacerých vecí základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty veci s najvyššou hodnotou zvyšuje o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach. Toto ustanovenie sa nepoužije, ak spojenie vecí na spoločné prejednanie vyplýva zo zákona. V takej veci sa určí výška tarifnej odmeny podľa veci, ktorej hodnota je najvyššia.

14. Mestský súd napadnutým uznesením opravil nesprávnu aplikáciu ešte neúčinného ustanovenia Zákonníka práce v rozhodnom čase dania výpovede a aplikoval účinný právny predpis, ktorý stanovil, že požadovaná náhrada mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru je limitovaná na obdobie 9 mesiacov a z takto určenej sumy vychádzal ako z tarifnej hodnoty veci s vyššou hodnotou. K nej následne pripočítal tretinu tarifnej hodnoty veci neoceniteľnej v peniazoch. Uvedený postup bol náležite odôvodnený v napadnutom uznesení a ústavný súd k nemu nemá výhrady.

15. Sťažovateľ sa nesprávne domnieva, že ním preukazované (až v konaní pred ústavným súdom, pozn.) dojednanie zmluvnej hodinovej odmeny medzi žalovanou a jej právnu zástupkyňou má vplyv na výšku náhrady trov právneho zastúpenia, ktorú mal mestský súd prisúdiť žalovanej proti sťažovateľovi.

16. V zmysle § 13a prvej vety vyhlášky v občianskom (súdnom) konaní patrí advokátovi odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny za tam vymenované úkony právnej služby.

17. Podľa § 18 ods. 1 vyhlášky advokát upozorní klienta pri rokovaní o zmluvnej odmene na to, že pri určení trov konania, ktorých náhrada sa priznáva proti inej fyzickej osobe alebo právnickej osobe, sa odmena advokáta určí podľa ustanovení tejto vyhlášky o tarifnej odmene.

18. Vyhláška rozlišuje medzi zmluvnou odmenou dojednanou medzi zastúpeným klientom a advokátom a normatívne upravenou základnou sadzbou tarifnej odmeny, na ktorú má advokát nárok od zastúpeného aj bez osobitného zmluvného dojednania priamo z vyhlášky a na ktorej náhradu v súdnom konaní má zastúpený klient ako strana sporového konania nárok v prípade úspechu v spore. Uvedené vyplýva priamo z § 13a prvej vety vyhlášky. Mestský súd preto nepochybil, ak uplatnil normatívnu základnú sadzbu tarifnej odmeny pri určovaní výšky náhrady trov právneho zastúpenia.

19. Sťažovateľ ďalej namietal absenciu rozhodnutia o trovách sťažnostného konania, ktoré si sťažovateľ uplatnil a mestský súd o nich nerozhodol z dôvodu absencie právneho základu pre takéto rozhodovanie.

20. Ústavný súd sťažnosť proti rozhodnutiu VSÚ interpretuje nie ako klasický opravný prostriedok, ale ako osobitný prostriedok procesnej obrany proti špecifikovaným uzneseniam.

21. Podľa § 251 ods. 1 a 2 CSP sú trovy konania všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Každý platí výdavky, ktoré mu v konaní vzniknú.

22. S poukazom na uvedené ústavný súd zastáva názor, že trovami sú tie výdavky, ktoré vznikli v súvislosti s uplatňovaním práva tvoriaceho meritum veci (meritórny predmet súdnej ochrany), nie v súvislosti s uplatňovaním práva na náhradu trov konania. Vzhľadom na povahu sťažnosti proti uzneseniu VSÚ ako osobitného prostriedku procesnej obrany (v tomto prípade v súvislosti s vyčísľovaním trov) nemožno uvažovať o trovách pri uplatňovaní obrany proti vyčísleniu trov. Uvedenému zodpovedá aj systematické zaradenie tohto inštitútu medzi rozhodnutiami, nie medzi opravnými prostriedkami, ako aj absencia úpravy rozhodovania o trovách v tomto konaní, a preto výdavky vynaložené na podanie sťažnosti možno hodnotiť len ako výdavok vzniknutý v konaní, ktorý si platí každý sám.

23. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o rozdielnom rozhodovaní mestského súdu v podobných veciach (pôvodne spoločná žaloba kolegov, pozn.) ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, v zmysle ktorej mu neprislúcha vykonávať unifikáčnej intervencie do judikatúry všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zveruje všeobecným súdom. Ústavný súd vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody ústavne relevantnej intenzity, o čo v danom prípade nejde. Navyše ide o určenie výšky trov, ktoré je závislé od konkrétnych skutkových okolností jednotlivých prípadov (počet úkonov, dĺžka pojednávania, výška predchádzajúceho príjmu a pod.), ktoré ústavnému súdu neprináleží skúmať. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že aj určenie paričnej lehoty je na uvážení konkrétneho vo veci rozhodujúceho súdu a táto námietka nemá ústavnoprávnu relevanciu.

24. Ústavný súd v súhrne konštatuje, že mestský súd ústavne akceptovateľne odôvodnil napadnuté uznesenie a neexistuje ústavne relevantná excesívna súvislosť medzi označenými základnými

právami sťažovateľa na jednej strane a napadnutým uznesením mestského súdu na strane druhej, a preto sťažnosť v celom rozsahu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu